კვირა, 8 დეკემბერი, 1929 წ. ფასი 10 კაპ. № 50 (234)

ტარტაროზი

— რაშია საქმე? საყვირი ესლა იყო... მე სამუშაოდ მოვდივარ... ესენი კი—სახლში მიდიან!

„ღრუბლიანი დღე პატარძალს დილა ეგონაო“.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სოციალისტური შეჯიბრი მეორე ქარხანასთან მუშების საერთო კრებაზე დაიდო.

ორივე ქარხნის მუშები აღფრთოვანებით შეხვდენ ამ ამბავს.

ხელი მოაწერეს ხელშეკრულებას და დაიშალენ, თავთავიანთ სახლში წავიდენ ჯგუფებად.

— **პარმენ**, შევუხვიოთ აგერ სარდაფში და „თითო-თითო“ (თითო-თითო) გადავკრათ!— ურჩია პარმენს ვარდენმა, როცა ესენი ღვინის სარდაფს გაუსწორდენ.

—-კი, მაგრამ, ბიჭო, ეხლა სოციალისტური შეჯიბრი დავდევით და...—თანაც ტუჩებზე ღიმილი უთამაშებდა, რაც იმას ნიშნავდა, რომ არც პარმენი იყო წინააღმდეგი.

— სწორედ იმიტომ... სოციალისტური შეჯიბრის დასალოცავად და მის გასამარჯვებლად დავლიოთ. რითიმე ხომ უნდა აღვნიშნოთ ეს დღე? ყველა ახალ საქმეს დალოცვა უნდა!— ასეთი ლაპარაკი დიდხანს არ გაგრძელებულა, პირი სარდაფისაკენ ჰქნეს.

— ვარდენ, იცოდე, მე ფული არა მაქვს!—უთხრა სარდაფში ჩასვლისას პარმენმა.

— მე მაქვს. რომ [illegible] გაიხიობიან... აქ ჩვენი სანდროუაა.

ჩავიდნენ.

სანდროუას მეტად გაუხარდა ასეთი ხახვა.

— სად ხართ? სად დაიკარგეთ ამდენხანს? —შეეკითხა სანდროუა და ორივეს მხარზე ხელი დაჰკრა.

იქით კუთხეში ორი-სამი მაგიდა იდგა, სადაც გაჩაღებული სმა იყო.

— აბა, სად დაჯდებით?— შეეკითხა მსახური ვარდენსა და პარმენს.

— ჩვენ არ დავჯდებით.. ისე შემოვიარეთ... თითო ჭიქა გვინდა... სხვა არაფერი.., აი, აქვე დახლზე დავლევთ.

ერთ ჭიქას მეორე მოჰყვა. მეორეს—მესამე.

— ჩამოვჯდეთ, კაცო, სარი ხომ არა გვაქვს გადაყლაპული, რომ ალაპის ჩოგანივით დავყუდებულვართ! დალიილობა და ფეხზე დგომა, ისედაც გვეყოფა! — უთხრა პარმენმა ვარდენს და თავთავიანთი სავსე ჭიქებით იქვე ახლოს მაგიდას შემოუსხდენ.

— ამხანაგებო, თქვენი სადღეგრძელოა.— მოისმა ხმა კუთხიდან.

ვარდენმა და პარმენმა მოიხედეს.

— ჩვენი სუფრა სვამს თქვენს სადღეგრძელოს და გისურვებს... ერთი სიტყვით... რომ ბედნიერი და კარგი ცხოვრება.... თქვენი ცოლებისა და შვილებისათვის, ისე, რომ თქვენ მუდამ მხიარული ყოფილიყოთ!

საპასუხოთ ამათაც აღდღეგრძელეს ისინი.

შემდეგ სხვა სუფრებმაც გამოიწვიეს და...

გაიმართა შეჯიბრი ღვინის სმაში.

სუფრები გაერთიანდენ.

სახლში ყველას ეძინა, როცა პარმენი შინ დაბრუნდა.

— ისევ დაიწყე შენებურად?— უსაყვედურა ცოლმა, როცა პარმენი ბარბაცით შევიდა ოთახში და მოჰრილ ხესავით დაეცა ლოგინზე.

—ვაიმე, ბავში, ბავში!—შეკივლა ცოლმა და ლოგინს მივარდა.

ბავშმა ტირილი მორთო ლოგინში.

ცოლმა ლოგინში მწოლარე ბავშის გაჭყლეტისაგან გადასარჩენად ისე მაგრად ჰკრა ხელი ქმარს, რომ ეს უკანასკნელი ლოგინიდან გადმოვარდა და იატაკზე გაიშხლართა.

პარმენმა ძალღონე მოიკრიფა, წამოდგა და ბრაზიანაგან ტუჩებზე იკბინა.

— შენ მე რა მიქენ! იატაკზე გადმომაგდე. მე შენი ქმარი ვარ, თუ?—კიდევ უფრო ბრაზმორეულმა [illegible] და მომზადებულ მუშტებს ცოლის ცხვირ-პირის წინ ატრიალებდა.

— ბავშის გადარჩენა მინდოდა. მძინარე ბავშს დაეცი, გაჭყლეტდი, ასე რომ, არ მექნა. ლოგინიდან მე შენი გადმოგდება არ მინდოდა.

— უკაცრავად! არც მე მინდოდა ეს!—უთხრა დაცინვით ცოლს და მუშტი ცხვირში ამოჰკრა.

— კარგი! — მხოლოდ ეს სთქვა ცოლმა და მეორე ოთახში გავიდა. კარები ჩაიკეტა და ბავშს დამშვიდება დაუწყო.

— მიბრძანდით.. დამეკარგე თვალიდან... ამიერიდან შენ ჩემი ცოლი აღარა ხარ... ასე გგონია, ქალს ვერ ვიშოვი... ხა-ხა-ხა-ხა.... რამდენიც გნებავს... დავლიე, მერე რა? შემთხვევა და გარემოება მოითხოვდა. სოციალისტური შეჯიბრი ამას ხუმრობა ჰგონია.... ჩვენ უნდა დავეწიოთ და კიდეც გავუსწროთ კაპიტალისტურ ქვეყნებს. ეს ამას ხუმრობა ჰგონია! ურემი კი არაა კაპიტალისტური ქვეყნები და ჩვენ ავტომობილი კი არა ვართ, რომ, სულ ერთია, მაინც ქე დავეწევით, რა გვაჩქარებსო რომ ვსთქვათ! საჭიროა სოციალისტური შეჯიბრი, განუწყვეტელი სამუშაო კვირა და... ინდუსტრიალიზაცია.. როგორ ყველაფერი ტრიალებს.... სახლიც ტრიალეს... ტრიალებს... ტრრრ... იააა... ლეეეებს!

ჩაეძინა პარმენს.

პარმენის ცოლმა მთელი ღამე თეთრად გაათენა.

გათენებისას საყვირამდე ადგა.

როგორც კი საყვირი მოესმა, ბავში თბილად გახვია, აიყვანა ხელში და თავის ქარხნისაკენ გზას გაუდგა. (ქარხანასთან არსებობდა საბავშო ბაგა).

პარმენს ჩაესმა ძილში თავისი ქარხნის საყვირის ხმა; მოინდომა ადგომა, მაგრამ თავი ისეთი მძიმე ალმოუჩნდა; რომ ბალიშიდან მისი აწევა ვერ შესძლო. გადაბრუნდა და ისევ განაგრძო ძილი.

დიდხანს ეძინა.

მოისმა კიდევ ქარხნის საყვირი.

პარმენი კვირცხლად წამოხტა.

გაუკვირდა, რომ ტანზე ყველაფერი ეცვა.

— ეს კარგია; არ დამაგვიანდება ქარხანაში წასვლა! —გაიფიქრა მან.

შორეულ სიზმარივით მოაგონდა წუხანდელი ამბავი.

— რა უზნეო ქალია. ყოველთვის ასე იცის, როცა დავთვრები.—და დაუძახა მეორე ოთახში: — სონა... სონა...

ხმა არ ისმოდა.

— ალბად, უკვე წასულა ქარხანაში. არ დამაგვიანდეს; მეც მალე წავალ... საყვირი ეხლა იყო, არ დამაგვიანდება!—და პარმენმა გარედ გაიხედა, დრო რომ გაეგო.

— ჯერ ადრეა. არ დამაგვიანდა!— გაუხარდა პარმენს, მაგრამ მაინც საჩქაროდ გაუდგა გზას ქარხნისაკენ.

როცა ქარხნის ჭიშკარს მიუახლოვდა, დაინახა, რომ მუშები ქარხნიდან გამოდიან და სახლში მიდიან.

— ეს რა ამბავია?

ქარხნის ჭიშკარზე საათს შეხედა. ისარი „3“-ს უჩვენებდა.

— პარმენ ჯერ ადრეა, რა გაჩქარებს! —უთხრა ვალაცამ და ხელი მოჰკიდა.

პარმენმა მოიხედა. მის წინ ამხანაგი იდგა.

— მე ეხლა დილა მეგონა. ღრუბლიანმა ამინდმა მომატყუა!— მორცხვად წაილუღლუღა პარმენმა. ქუდი თვალებზე ჩამოიფხატა და გაბრუნდა.

— დავუჩქარებ, პატიებას ვსთხოვ ცოლს!— გაიფიქრა მან და თავის ეზოში შევიდა.

ზმუკი.

გამოსარკვევი საკითხი

— სად არის გამგე?
— ეხლა წმენდაზეა, ხოლო წმენდის შემდეგ სად იქნება, არ ვიცი!

კაცი პროსპექტიდან

მე ვარ კაცი პროსპექტიდან,
გაქექილი, ძველი,
ვინ არ მიცნობს ამ ქალაქში,
ვარ ცოტა პირთხელი.
არც ვმსახურობ, არც ვმუშაობ,
არც ვთესავ და არც ვმკი;
სხვებზე უკეთესად ვცხოვრობ,
ვჭამ კარგად და ვსვამ კი.
ყველამ იცის ჩემი ენა
ტკბილად მოუბარი,
რომ გაზომოთ ქე გამოვა
მეტრი - ნახევარი.

დაწყებული ზემელიდან
ალმასკომის ბჭემდე,
მივალ - მოვალ, ქუჩებს ვტკეპნი
დილით — საღამომდე.

ზემელიდან ერთს შევხვდები,
ვეტყვი „ძმურად“ ზრა'ტია,
თან ჯიბეს მივჩერებივარ,
თუ ჩხრიალი გაზდის.

თუ ასეთი შევამჩნიე,
უცებ ვიძრობ მახათს,
გავუყრი და გამოვუყრი,
ვით დახეულ ხალათს.

ასში ერთი გამოდგება
გულუბრყვილო, „მტერი“,
მე იმას დღე დავაყენო,
ისემც თქვენი მტერი.

ზაკუსკა და კვარტით ღვინო
ყელს ჩამიტკბარუნებს,
ქარხლებულს, შეხურებულს
სახლში დამაბრუნებს.

ჯიბის ფულათ სამიანი
მომცეს თანაც უნდა,
ნავთლუღამდიც ქე გავყვები
თუ არ ექნა ხურდა.

ეტლის ფულსაც გამოვტყუებ,
ისე წავბრძანდები;
დავწვები და დავიძინებ...
დილით ადრე ვდგები.

ისევ მახათს მოვიმარჯვებ,
ქუჩა-ქუჩა დავალ,
სანამ ვინმეს არ მოვწველი,
ისე შინ არ წავალ.

ჩანგალი.

მდგომარეობის შეცვლა

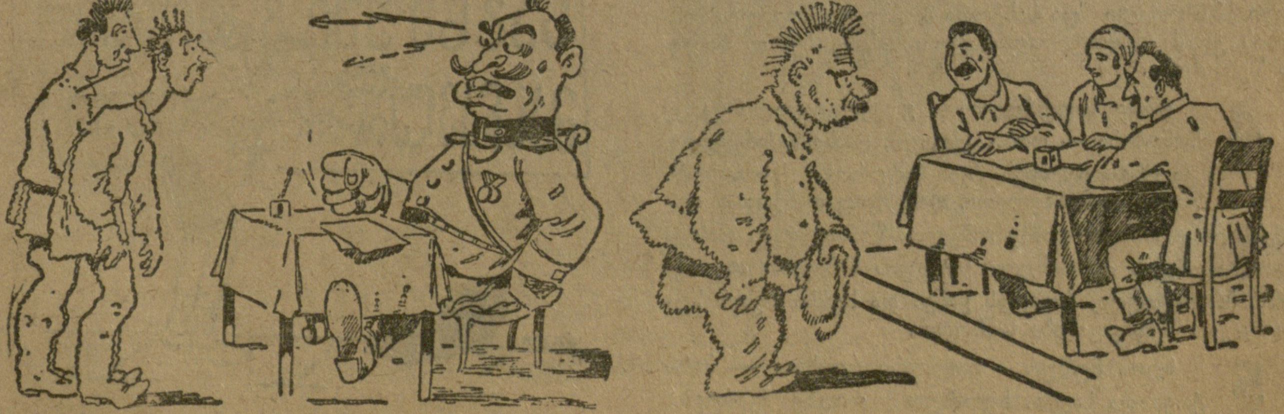

ბოქაულობის დროს — საბჭ. აპარატის წმენდის დროს

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რიცხვების დახასიათება

0 ნოლი თავისთავად არაფერს ნიშნავს, მაგრამ თუ წინ დაუყენეთ რომელიმე ციფრი, (ე. ი. პროტექცია) მაშინ იგი ფრიად მნიშვნელოვანი შეიქნება. ძველი რომაული თქმაა: **„გაცილებით სჯობია ათასი ცხვარის ლაშქარი ერთი ბელადი ლომის წინამძღოლობით, ვიდრე ათასი ლომი ერთი ცხვრის ბელადობით“** — ასეთივე ითქმის ნოლის შესახებაც.

1 ერთი კენტია, მოხეტიალე. იგი ნიშანია მარტოობისა, სულით ობლობისა. ანდაზაც არის ქართული: **„მარტოხელა კაცი ქვამაშიაც ცოდვა არისო“.** თვალში „1“ ნიშნავს პირველს და პირველობს კიდეც, მაგრამ საბჭოთა ხელისუფლებამ პრივილეგიების პირველობა ისე ჩამოაქვეითა და ისე ჩამოაყენა უკან, რომ ყოფილი „პირველები“ ეხლა არც კი სჩანან ცხოვრების ორომტრიალში... ბიბლიაც ქადაგობდა: **„წინანი უკანო“.** დღეს კი ამბობენ: **„არა უშავს-რა, ერთი იყოს და კარგი იყოსო“** ყოველ პირველ რიცხვს სულის ფანცქალით მოელოდებიან პენსიონერები და საბჭოთა მოსამსახურენი.

2 ორი შეყვარებულთა და მიჯნურთა საყვარელი რიცხვია. ორჯერ ორი ზოგი ჭკუის კოლოფისათვის ხუთია, უმრავლესობისათვის კი—ოთხი. ძალზე შეზარხოშებულს ერთი საგანი ორად ეჩვენება; ყველაფერს გაორებულად ხედავს. ორი მოქიშპე ერთი ჯამიდან ვერ სჭამს. ორ მოჩხუბარს, რომ აზავებდე, ნუ გაგიკვირდება, თუ ორთავემ შეგიტია და ერთმანეთის ჯავრი შენზე იყარეს... როცა ისინი საქეიფოდ მიდიან, უსათუოდ მესამეს აიკვიატებენ, რომ ფული ამ უკანასკნელმა გადაიხადოს.

არ დაგავიწყდეთ, რომ მეორე ზარის შემდეგ მატარებელი დაიძვრის. თუ რუსთაველის თეატრში ხარ — წარმოდგენის საყურებლად, არ შეგიშვებენ.

3 სამი ბედნიერი ცოლქმრობის მაჩვენებელია. თანამედროვე ჯადოსნური სამკუთხედია: ცოლი, ქმარი და „ოჯახის ამხანაგი“, სწორედ ეგ უნდა იყოს მიზეზი, რომ რედაქტორისა და ქმარს შორის ყოველთვის მწარე მსგავსებას ამჩნევენ. ერთსაც და მეორესაც აუცილებლად თანამშრომლები ჰყავს.

„3, სამეული („ტროიკა“) თავზარდამცემია ყველა უმართებულო ორგანიზაციისათვის. საშინელებაა „ტროიკა“ წმენდის დროს; მისგან განწმენდილი ყოველთვის გამოპანღურებულია ხოლმე პარტიიდანაც და დაწესებულებიდანაც. ციებ-ცხელების მომგვრელია „3“ ყველა სპეკულიანტ - კულაკისათვის. ახალი დადგენილებით თავისუფლად შეგიძლიანთ სხვის ორსართულიან სახლზე თქვენი საჭიროებისათვის მესამე სართული ააგოთ. ყოველი მშრომელი და საბჭოთა მოქალაქე მოვალეა სინდისის ქვეშ ინდუსტრიალიზაციის მესამე სესხის ბილეთი შეიძინოს...

4 ოთხი საფუძველია ყოველგვარი მტკიცე შენობისა — ოთხი კედელი, ოთხი საძირკველი. ბავშვმაც კი უნდა იცოდეს, რომ სამყაროზე არსებობს ორ ი მხარე — აღმოსავლეთი, რომელიც თანდათან ღვიძებს და ირაზმება დამპყრობელთა წინააღმდეგ. დასავლეთი, რომლის აღსასრული სწრაფის ნაბიჯით ახლოვდება, ჩრდილოეთი, რომლის ყინვა და სუსხი თეთრ აჟდარასავით ზედ ეფინება სამხრეთს.

5 ხუთი მუშურ - გლეხური რიცხვია — მარტივი და სადაა. ხუთ-ხუთ თითზე შეიძლება დაითვალოს უთვალავი სიმდიდრე და შესაძლებლობანი და სოციალური პერსპექტივების აღნუსხვა. ხუთ თითიან ხელს ყოველგვარი სამუშაო ეადვილება და ეხალისება. ხოლო ხუთი თითისაგან შეკუმშული მუშურ - გლეხური მუშტი სამეფო ტახტებს ანგრევს და კაპიტალისტურ სიმაგრეებს ამსხვრევს...

ჯიბგირებს, ქურდ-ბაცაცებს და გამფლანგველებს ხუთი თითი, ცოტა არ იყოს, უშლის, იმათ ორი თითით უფრო ემარჯვებათ სხვის უბე-ჯიბეში ხელის ფათური, და რკინის კასების ჩხრეკა...

განვლილმა სამეურნეო წელიწადმა აშკარად დაამტკიცა ყველა „ურწმუნო თომებისათვის“, ე. ი. მარჯვენა გადახრის მოციქულებისათვის, რომ ხუთწლიანი აღმშენებლობის გეგმა შესაძლოა ოთხ წელიწადში განხორციელდეს და, აკი, ეს ამბავი აშკარად, თუმცა ცოტაოდენის შეგვიანებით, აღიარეს ამ ერთი კვირის წინედ ხუთმა მემარჯვენე ცნობილმა ბელადებმა: **ამხ. რიკოვმა, ბუხარინმა, ტომსკიმ** და მათთან ერთად ყოფილმა ტროცკისტებმა: **ზინოვიევმა და კამენევმა.** ახალ შრომის კალენდარში სამუშაო კვირაში ითვლება ხუთი დღე— ორშაბათი, სამშაბათი, ოთხშაბათი, ხუთშაბათი და პარასკევი. შაბათი და კვირა განდევნილია, როგორც ძველ ჩვეულებათა ზედმეტი მეჭეჭი. დეე, ეკლესიამ და მისმა წადიდებლებმა იზეიმონ ამ დღეებში თავიანთი დამარცხება. ჩვენ კი თავს შემოვიყრით ხუთქიმიან ვარსკვლავის გარშემო ხუთ თითიან ხელებით და ხუთ დღიან განუწყვეტელ კვირაში აღფრთოვანებულ მუშაობით სოციალიზმის, ე. ი. ბედნიერებისა და სიხარულის დამყარებისათვის ქვეყნების ხუთივე ნაწილში.

ნაბოლარა.

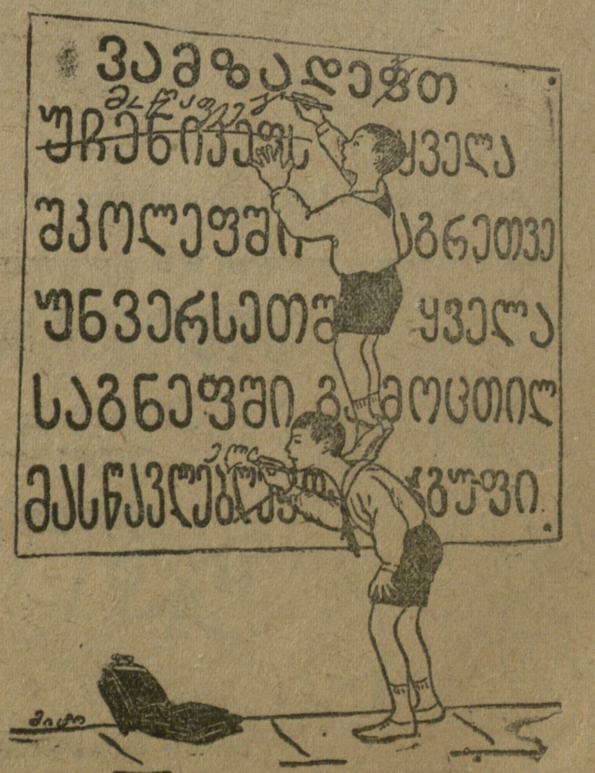

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„მე შენ მეგონე“

ივლიანე მოანგარიშედ მსახურობს ტრესტში.
ერთგული მუშაკია. სადილის შემდეგ ცოტას ისვენებს და ისევ მიდის სამსახურში სამუშაოდ.
შუაღამეზე ბრუნდება სახლში.

იმ დღესაც ჩვეულებისამებრ გვიან დაბრუნდა ივლიანე.

მის გაკვირვებას საზღვარი არ ჰქონდა, როცა ოთახის კარები ღიად დახვდა.

გულმა „რეჩხი“ უყო.

საჩქაროდ შევიდა ოთახში. პირველად საწოლს შეხედა—თეკლე თუ არის სახლშიო. ცოლს ეძინა; წახურულ საბნიდან ოდნავ სჩანდა თეკლეს თავი.

ივლიანემ მიიხედ-მოიხედა ოთახში. ესხვაფერა. აფორიაქებული იყო ყველაფერი. შკაფის კარები ღია იყო და შიგ მხოლოდ ერთი ძველი პირსახოცი ეკიდა. კედელზე არ სჩანდა ნოხი. საწოლზე ზეწარიც არ იყო გადაფარებული.

— თეკლე, თეკლე... გაიღვიძე. ეს რა ამბავია ჩვენს თავზე?!— გააღვიძა ივლიანემ ცოლი.

— რა იყო? რა ამბავია?—იკითხა ცოლმა და მძინარე თვალებში ხელი ამოისვა.

— შეხედე აქაურობას! ქურდებს ყველაფერი წაუღიათ.

— ვაიმე, ვაიმე!— წამოვარდა თეკლე.

— ქალო, ისე მაგრად როგორ დაგეძინა, რომ ზეწარი გამოგაძვრეს საწოლიდან და ვერ გაიგე?

— შენ, რატომ ვერ გაიგე? ვაიმე, ვაიმე!—მოსთქვამდა თეკლე, და თანაც ეძებდა ნივთებს, მაგრამ რაც სახეირო გააჩნდათ, სულ წაეღოთ ქურდებს.

— მე სამსახურიდან ეხლა მოვედი!— თავს იმართლებდა ივლიანე.

— როგორ თუ ეხლა მოხვედი! წელან, დაახლოებით ერთი საათის წინ, გაგიღე კარები, როცა დამიკაკუნე!

— ქალო, ხომ არ გაგიჟდი? მე ეხლა მოვედი!

— კარები ვინ გაგიღო აბა?

— კარები ღიად დამხვდა.

— ვაი, ჩემს უბედურ თავს; ქურდი ყოფილა, კარებზე რომ დამიკაკუნა. მე შენ მეგონე და კარები გავაღე.

— კი, მარა ვერ შეეკითხე ვინ იყო?

— შევეკითხე და სწორედ შენსავით მიპასუხა: „მე ვარ, გამიღე კარები“-ო.

— ვერ შეხედე?

— რა ვიცოდი! ნამძინარევი ავდექი. თვალები არც კი გამიჭყეტია, რომ ძილი არ გამტეხოდა. ყოველთვის ასე გიღებ კარებს.

— სახლში რომ შემოვიდა, მაშინ ვერ შეხედე?

— მაშინვე შევგორდი ლოგინში და ძილი განვაგრძე; არც კი შემიხედია... მე შენ მეგონე.

— ეს გამზადებული ვახშამი რომ მიურთმევია, ვერც მაშინ შეხედე?

— ძილში კი ჩამესმა, რომ მადიანად სჭამდა საჭმელს, მარა მე შენ მეგონე.

— მერე-და ვერ გამოელაპარაკე?

— კი ვუთხარი: მალე დაწექი-მეთქი, მარა საბნიდან თავი არ გამომიყვია. „ამ წუთში“-ო მითხრა იმ შეჩვენებულმა და მეც ლოგინში ველოდიბოდი... მე შენ მეგონე.

— საწოლზე რომ არ გაგეკარა, ვერ მიხვდი, რომ მე არ ვიქნებოდი?

— რა ვიცი, რა.. ჩამოჯდა ლოგინზე, დამიწყო კოცნა და ხვევა. კიდეც გავიფიქრე: — რაშია საქმე, რომ ივლიანე დღეს ასეთ კარგ ხასიათზეა - მეთქი.. მე შენ მეგონე....

შენ ტანზე იხდიდი და წვებოდი მეგონე.

ქალო, მკვდარი ხომ არ იყავ, რომ არ გაგეღვიძა ხვევნისა და კოცნის დროს?

— წავუყრუე... მე შენ მეგონე. ძილისაგან ისედაც ვიყავ გაბრუებული და ალერსმა სულ წამართვა არაქათი.

— დავიღუპე! მგონი კიდეც იწვა შენთან და შენ არაფერი არ გახსოვს!

— არა, ივლიანე, არა შენს თავს ვფიცავარ. მე შენ მეგონე. ბევრი ვეხვეწე ადრე დაწოლილიყო, მარა... მერე ჩამეძინა... ვიცი, რომ არ დაწოლილა... ნეტავ დაწოლილიყო, სახლში მოუსწრებდი და დავიჭერდით, ვეღარ გაგვქურდავდა... განვაცხადოთ კომისარიატში.

— რა განვაცხადოთ, ქალო? რა ვსთქვათ?

— ყველაფერი, რაც მოხდა, როგორც მოხდა!

— სულელი ხომ არა ხარ? სინდის-ნამუსი აღარა გაქვს? გინდა მთლად მოგვეჭრას თავი?

— რა თავის - მოჭრაა! განა ცოტას ქურდავენ.

— ქურდობაც არის და ქურდობაც. შენ თვითონ გაგიღია კარები...

— მე შენ მეგონე!

— ჰო, მე გეგონე... უკოცნია... ჩაგხვევია და რა ვიცი... ქვეყანა გაიგებს და ათასგვარ ჭორებს დაუმატებენ.

— აბა რა ვქნათ, კაცო! არსად ვსთქვათ?

— არც მეზობლებში, თორემ თავი მოგვეჭრება.

—:—

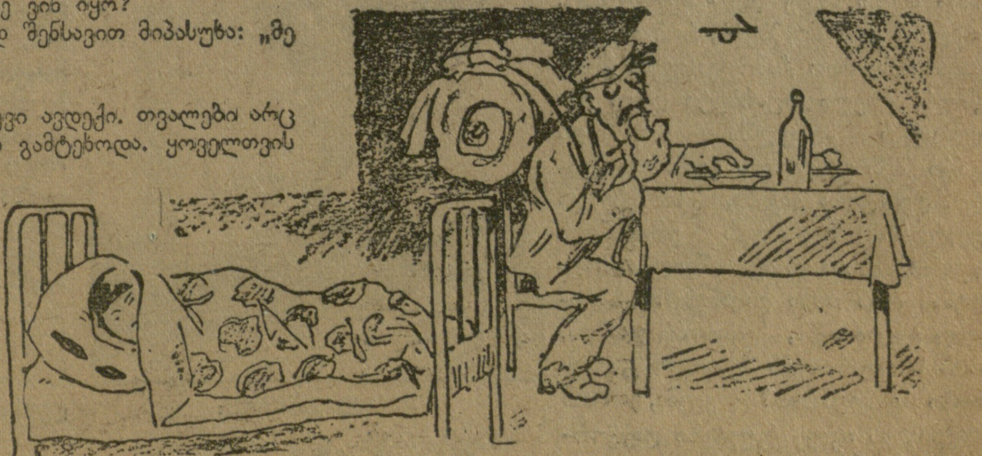

ივლიანე და თეკლე ორჯერ იყვენ ბაზარში —ეგებ ჩვენს ნივთებს წავაწყდეთ-ო, მარა ჯერჯერობით ვერაფერი ნახეს.

ისელი.

ყურმოკრული

(სოფ. ჭალა, გურია)

— ივანეს გაუმარჯოს.

— გაგიმარჯოს! კაცო, აგი ერთი ხანია, სახლში არ ვყოფილვარ და ძალიან მაინტერესებს აქაური ამბები. შენ ყველაფერი გეცოდინება და მიამბე, თუ კაცი ხარ.

— ამბები მართლაც ბევრია. იგი ესოფაი, რომაა, საბაშვილი, იმან კაცო, თვალსა და ხელსა შუა ორი ქცევა მიწა იყიდა გოგიტიძიდან ზედ კაკალ გზის პირზე და ორი ეტაჟა სახლი წამოჭიმა ზედ. აგი ამბავი ყველას პირზე აკერია, მარა კაცი აფერს არ კითხულობს. ამეზე „სუდიეც“ კი იყო ცხემლისხიდზე, მარა ხომ იცი, ჩემო ივანე, პურმარილის ძალა...

— კოოპერატივის საქმე როგორ არის?

— კოოპერატიეს ამბავს ნუღარ მკითხავ შვილებს გაფიცებ.

გამოაკრეს განცხადება: ვისაც ხომინდი გინდა, იმან ს...ოცი მანეთი ბეთ უნდა შამეიტანოთო. სად აქვს ჩემისთანა ღარიბ კაცს ამდენი ფული.

მაგი ისაკიეს ბიჭი რომაა, კოლიე ძიძიგური, არ ეირჩევა აფერ საქმეში.

მთავრობამ ფართალი გამუაგზანა მეჩაიებზე დასარიგებლად, კოლიე კომისიაში ავირჩიეთ. ღარიბ გლეხ ილიკო ინარიძეს, რომ ფანელი ეკუთვნოდა, ყველა იმან წეიღო, ილიკო ღარიბია და ფულს ვერ იშოვნისო. ქე მაინც კომცომოლი არ იყოს.

ივანე სიხარულიძე ძალიანი გაკუჭებული არის იმაზე, რომ, ვინცხამ გაზეთში გამწერაო და გლეხკორებს მამისულს უგინებს.

— როგორია კულტურული მუშაობა? სოფლის ინტელიგენცია რას აკეთებს ამ დარგში?

— მაგინის მუშაობაში ერთი საქმე არ მომწონს მე და ჩემმა ღმერთმა. კაცო, ყურს წაგაძრობენ ყვირილით: დაგწეთ ქელეხები, ქორწილები და სხვა ასეთი მავნე ზნე - ჩვეულებაო. თვითონ კი 9 ნოემბერს, რომ ალეგრა გამართეს; რით ,ჩამოუვარდება ქორწილს! მოელი თუთხმეტი დღეი ებლაცუნენ სოფელში — ქათამი და გოჭი შემოგვეწიეთო. გაიმართა ქეიფი, დემტვრა ჭიქები, საინები და გვერდებიც შეუზილეს ერთმანეთს ლომინაძემ და დათუნაიშვილმა. მოცლენას რომ თავი დავანებოთ, ზარალიც ბევრი იქნა, ამას არ ჯობდა, რომ სოფლისათვის შესაფერი გასართობი გამოენახათ? კაცმა, რომ სთქვას, ეს იგივე ქელეხები და ქორწილებია, როცა ასეთ ხასიათს ღებულობს.

ყლაპაძე.

„მელა და ყურძენი“

ბელგიის „სოციალისტური პარტია ვანდერველდეს მეთაურობით ცდილობს ბურჟუაზიულ მთავრობაში სამინისტრო პორტფელების მიღებას.

(დეპეშებიდან)

ვანდერველდე:

ნაგები მაქვს..., ვიცი არის
გემრიელი და ტკბილი...
როგორ მინდა, როგორ, როგორ,
კიდევ გავკრა რომ კბილი?!

სიზმარი № 1

(ზუგდიდის სახ... ქარხანა)

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ქარხნის პირველმა საყვირმა გამაღვიძა. ავდექი, ხელ-პირი დავიბანე, გაისმა მეორე საყვირიც და გავწიე ქარხნისაკენ. ყველა მუშები მოსულიყვნენ.

ჩაუშვეს ძრავა. ატრიალდა ბორბლები და აციმციმდა ელნათურები. მუშები თავთავიანთ დაზგებთან მიცვივდნენ, გასწმინდეს მანქანების მოძრავი ნაწილები და, როცა მესამე საყვირი მისცეს, ვით ერთი მანქანა, ისე ამუშავდა ყველა დაზგები.

სატიცრედან საყუთეში შევიარე. შემდეგ რგვალი ხერხი ვინახულე. აქედან სამანქანოში შევედი. ტყუილად არავინ არ იყო, ყველა მუშაობდა. ცეცხლმფარეში მტკიცედ იცავდენ ყველა წესებს. ელსადგურის გამგის დამხმარე გამრიგ დაფასთან იყო, და რეოსტატით აღანარებდა ოლტაჟის მოკლება - მომატებას.

სრული კმაყოფილება ვიგრძენი.

მერე სახელოსნოში შევედი. ხერხის სალესი დაზგა იქაურობას აღარ აყრუებდა. გაცვეთილი ბაბიტი გამოეცვალათ.

—:—

სარდაფში შევედი. ქალები გამალებით უსვამდენ ცოცხს. არც ერთი მამაკაცი არ სწევდა პაპიროსს. იცავდენ არსებულ წესებს, რადგან ცეცხლის გაჩენის ეშინოდათ.

ამასობაში მოაღწია შაბაშმა. მუშებმა სამუშაოს ხელი გაუშვეს და დინჯად გასწიეს პურის საცხობისკენ პურის საყიდლად. იქ რიგში ჩადგნენ; წინანდებურად ერთმანეთს თავზე აღარ აჯდებოდენ.

აქედან სასადილოში წავიდენ. იქაც მშვენიერი წესრიგი იყო. ერთმანეთს ისე ერიდებოდენ, რომ არც ერთ მათგანს ბოლში და ხარჩო იატაკზე აღარ დაქცევია.

საუზმის შემდეგ კოოპერატივთან მივედი. წარმოიდგინეთ საპნის, მარილის, ძაფისა და სხვა ასეთი სამომხმარებლო საგნები კოოპერატივში ბლომად მოეტანათ. ისევ დაიწყო მუშაობა. ისევ მშვენიერი წესრიგი იყო. როცა მუშაობა გათავდა, სამკითხველოში შევედი გაზეთის გამოსატანად. ვნახე, რომ გაზეთები ჩვეულებრივ ადრე მოსულყო, მაგრამ ის კი უფრო გამეხარდა, როცა მაგიდაზე არც ერთი ძველი გაზეთი არ იდო. ასე გაგრძელდებოდა ჩემი სიზმარი, რომ, მართლაც, პირველ საყვირს არ გავეღვიძებინე.

ოხ, როგორ სასიხარულო იქნებოდა, რომ სინამდვილეშიც ასე იყოს!...

ელნათური.

იშვიათი შემთხვევა

მოჯამაგირე (ალმას. თავმჯდომარეს): — დაჯე, შე კაი კაცო ე პატიოსან სუფრაზე, რო შენი შიშით მეც სათამადო ადგილას დამსვან... თორე წახვალ და მეც ქვევით ძროხაში გამგზავნიან ხმელი პურით!

„ეს არ არის ჩახშობა“

კანდიდოს საერთოდ თავის დროზე სამუშაოზე მისვლას არასოდეს არ უქებდნენ, მაგრამ ამ ბოლო დროს მან ყოველგვარ მოლოდინს გადააჭარბა: თუ მუშაობა ქარხანაში 6 საათზე იწყება ხოლმე, კანდიდო 7-ზე ადრე მისული არავის უნახავს, ხოლო ამ ბოლო დროს, რაც სოც. შეჯიბრების კამპანია დაიწყო, კანდიდო 8 საათამდე იშვიათად მოდის და ისიც გადაკრული.

არა ნაკლებ აქტივობას იჩენს მისი მეგობარი კვატიტო: იშვიათია შემთხვევა, რომ იგი კანდიდოზე ადრე მოვიდეს სამუშაოზე და თუ შეცდა და მივიდა, მაშინაც კანდიდოზე ნაკლებ შეზარხოშებული არ არის.

— ენახოთ, ვინ მოიგებს, იტყვის ხოლმე შეზარხოშებული კვატიტო.

— გაჩვენებ სეირს, შე ინდაურო! ჩაიბურტყუნებს ხოლმე გადაკრული კანდიდო.

— ამხანაგო კანდიდო! თქვენ სამუშაოზე რატომ აგვიანებთ ხოლმე — ეკითხება ხშირად ქარხნის გამგე.

— თვითკრიტიკას ნუ ახშობთ ამხანაგო, მინდა მოვალ, მინდა არა, — ასეთია კანდიდოს პასუხი.

— ამხანაგო კვატიტო, თქვენ ყოველთვის შეზარხოშებული მოდიხართ სამუშაოზე და ისიც დაგვიანებით, — ხშირად ესმის კვატიტოს ადგილკომის ხმა.

— აი ქარხკომი, რომელიც ადმინისტრაციას ეხმარება, რა შუაში ხარ შენ, მე ვაგვიანებ თუ ადრე მოვდივარ, ეს არ არის თვითკრიტიკისა და ინიციატივის ჩახშობა? — გაისმის კვატიტოს მკვახე პასუხი.

როგორც ამბობენ, ახლა ორივეს დათხოვნა გადაუწყვიტეს მუშათა ბრიგადების ინიციატივით.

— აი, თუ გნებავთ, მუშათა ინიციატივის შეზღუდვის ნიმუში, — ამბობს უკმაყოფილო კანდიდო.

— ჰმ! განა ეს არის მუშური თვითმოქმედების გაშლა? წყენით კითხულობს განცვიფრებული კვატიტო, როცა თავის გვარს შავ დაფაზე ხედავს კანდიდოსთან ერთად.

შურდული.

საუბარი გზაში

ასკანისათ...

— გამარჯობა, ძლევამოსილო!

— გამარჯობა კი არა, სისხლი მექრება გულზე ჩემო მასიკო.

— რა დაგემართა, კაცო? ცუდა ხომ არ შეგემთხვევია?

— შემთხვევა კი არა, წყურვილით ვიხრჩობი კაცი. რავა ნუ გასკდები კაცი გულზე! ეიანცენ ყველაფერი — წყალსადენი გაიოგვყავს და ეეჩავეწყვეთ. დაატყავეს: სოფელი, ქალაქი და ქე გოუყვანიენ კაოგ..., კაი ძაგვის ცხვირს მოუვა. ეხლა ბათომიდან მოვდივარ. მოვწყურდა, ერთი წყალს დავლევ - მეთქი, ვიფიქრე; მოუშვი კრანტი, დავაფჩინე პირი ტკაველაზე, მარა სად არის თურმე წყალი! არ შეგჭამოს ჭირმა.

— მაგიზა რამ გაგაცოფა მერე, წამოი ჩემსას და ღვინოს დაგალევიებ.

— იფ, ქი არ სთქვა რეჩი! მე ეხლა მწყურია, თვარა სახლში მეც ქე დამხვდება მონაყილი ღვინო. ერთი ეს მითხარი, თუ ძმა ხარ, სკოლის ეზოში რომ სვეტები დოუსვიენ, იგი რის მაქნისია?

— იგი რადიოა, კაცო. უფასოთ შემოგვწირეს.

— მერე მუშაობს?

— კაი ხანია არ ლაპარაკობს.

— მაინც კარგია, ჩალის დასაზვინავათ გამოდგება. წყალსადენი დაშლავებულა, რადიო დაყრუებულა, მალექით აწი და ჩიჩეთ მატყლი.

— მატყლს კი ჩეჩავ, სად არის თვარა. ჩვენს კოოპერატივაში ორი წელიწადია მატყლი არ მოსულა.

პომპოლიკი.

შენიშნულია, რომ ზოგიერთი სასოფ. სამ. ბანკები სესხს აძლევენ შეძლებულ გლეხებს და ღარიბებს უარით ისტუმრებენ.

„საპატიო მიზეზი“

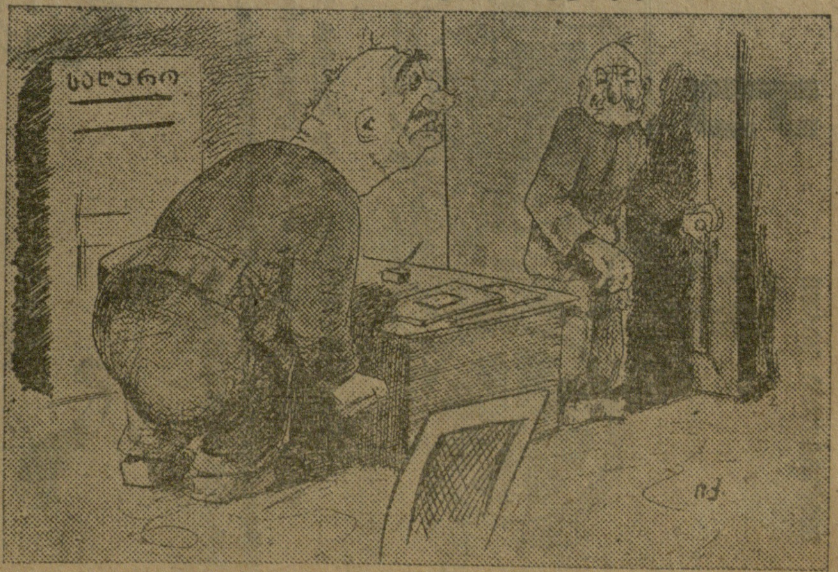

— როგორ? სესხი მოგცე?! ჰმ! სესხი შეძლებულ გლეხს უნდა მივსცეთ, რომ გადახდა შესძლოს... შენ ღარიბი ხარ... ვერ მოგცემთ!

ყუმბარა

№ 2

„ყუმბარას“ შემდეგი ნომერი გამოვა 22 დეკემბერს.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

თავდასხმა მიწსახკომზე

მეგობრული შარში

ლოკრები (ამხ. თ. კეჭაყმაძეს):—ჩამოდევი, ჩამოდევი საჩქაროდ ჩვენი თანხები, თორემ ცოცხლად შეგახრამუნებთ.

კეჭაყმაძე: — მე რა შუაში ვარ, ამათ მოკითხეთ!

მიწსახკომის შტატი იმდენად დიდია, რომ მეღორეობისა და მეცხვარეობის გასაუმჯობესებლად გადადებული თანხები ზემოაღნიშნულის (შტატის) შენახვას სჭირდება.

გაზეთებიდან.

სას.-სამ. სამმართველო

ავალიშვილი გიორგი
საშში სანახავია;
ვვარის შინაარს ამართლებს,
თითონაც ეჭიზ ავია.
ეხსლდ და გულით ზეიადი,
ითავადარი, ყოფილი;
ალეს სამმართველოს უფროსი
ბიუროკრატი ეინობილი.
ასთან ვერავინ მიბედავს
ბაუკეტია კარები;
მიხვალ და დედას გიტირებს,
ალოს ვერ მიეკარები.

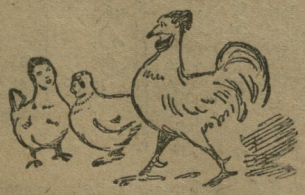

აქ ჩიტაშვილიც ბრძანდება
მოეწყო ვიღაც ძიითა,
მოანგარიშეთ მსახურობს
მოსალი პროტექციითა.
ვანიბერიძეს „საწყლობით“
არ დაურჩება ვალეებში
საქმეს ნაკლებად აკეთებს
დალაზღანდარობს ქალებში.

მემანქანეთა ბიურო

აქ ერთი ვაჭრის ქალია,
ხმობენ სახელათ თამარას,
საღებავებით იკაზმავს
ლოყებს და წარბის კამარას.

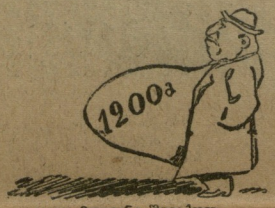

ცაცა ბალანი შეეკერა,
გამგეა მალაზიისა;
(სახელით მანდილოსანი
არვინ ეკონოს კი ისა).
ფედერალისტთა ბანაკში
ყარგად იცნობდენ წინადა...
ათას ორასი მანეთი
შეახრამუნა ტკბილადა.

ცხენთსაშენის განყოფილება

აქ კამბეგოვი მსახურობს.
ეოკეი, მწვრთნელი ცხენების;
იმაზე „ცოდვას“ ამბობენ
მაყურებელთა ენები.
თუმცა ვით მწვრთნელი,—კარგია,
გვიტაცებს ანდამანტურად,
ათას სამასი „დაკარგა“ —
„დაფარვინეს“ კვაჭურათ.

საქმის კაცია დოლიძე
იზრდება, როგორც ზმანება:
ხელფასის გასადიდებლად
გადასწორა ბრძანება.

ვეჭილი აბაკელია

ფორმალისტ-ბიუროკრატს
აბაკელია ვეჭილი;
ენა მეევრობით ცნობილი,
საქმეში გამოქექილი.
მაგრამ მეევრობას ენისას
აზრიც ჰხამს სწორი, მართალი,
და თვით სიმართლეც არ არის
გასაყიდელი ფართალი.
აბაკელია კი მუჯელობს,
როგორც ცნობილი მანასე;
ხან ამას ამბობს, ხან იმას,
ხან ისე ჰკერავს, ხან—ასე.
და რადგან იგი „ვეჭილურ
დიალექტიკით“ მღერისა,
წყალის დამსხმელი ყოფილა
წისქვილზე ჩვენი მტერისა.

საბჭოთა მეუნიეობის ტრესტი

ვაჩიბერიძე ამ ტრესტის
„საწყალი“ ბუღალტერია,
გორში სახლები ქონია,
ოქრ ფულობაც ბევრია.
თან პიანინოც მოუნდა,
აბა რის ბუღალტერია
თუ უკომპანიმენტოთ
სახლში ვერ ვერ მღერიან?
მაგრამ უხვია გულითა
„ნაღლით“ უფალი გრძელწვერა,
და ოკეანეთ ხეთი თუმანი
„ბიეცა - ჩამოწერა“.

სატყეო სამმართველო

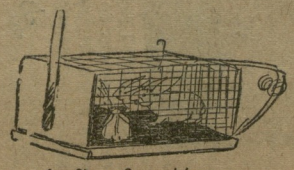

აქა ამბავი მოგითხროთ,
ოთხნი ყოფილან ტოლები:
სატყეო სამმართველოსი
ცნობილი ტაქსატორები.
ქაკაურიძეს, გოგვაძეს,
მამამთავრიშვილს, პაპავას
ხრიკები მოუხმარიათ
[illegible]
შეუდგენიათ ოთხივეს
მათ ყალბი ანგარიშები;
ყარგათ შენდება, როგორც გავს
ეკატერინაძის ეკიშები:
ოთხივე პირწავარდნილი
ეკაპანტ რაღე ეკაჭა.
ოთხივე ერთად ხაფანგში
ეგაება, როგორც ბაკა.

საცდელ სამეცნ. განყ-ბა.

გამგეს უხმობენ აპალონს,
მართლაც, რომ აპალონია:
შემოსეგიან ქალები,
თავი სულთანი ჰგონია.
პროტექტორობას სწყალობენ,
უყვარს ქეთო და ფაცია;
„ეპატიეა“ ცოდვები,
„ზაგრანიცელი“ კაცია.

საერთო კანცელარია.

რეგისტრატორათ მსახურებს
აქ ძიბლა ეკვარაცხელია;
გასულ-შემოსულს აღნიშნავს,
მოუფერია ყველა.
დასაგმობელი რაც არის,
ჩვენაც აღინიშნოთ გმობათა:
ცხვირს იწევს „დიდი კაცების“
„ძმობით“ და „ნაცნობობითა“.

ტ. ჯუღელი:

გასრიხე ჩემო მანქანავ, მავნე ბელების ხროვანი
და დაჩქარებით აგვიგე კომუნა სახელოვანი.

მეგობრული შარში

ბალანჩიავაძეს, — ლეგარსის
სახელი აღარ აძინებს;
ტრესტის მდივანი ბრძანდება,
„ოსტრობს“ და ყველას აცინებს.

მიწათ-მოწყ. სამმართველო

1 უფროსის კაბინეტში
[illegible] ალაე ბარს ვასო.
მისგან პასუხს ვერ მიიღებ,
წაგიხდება რწმენა, სასო.
საბჭოებზე მწყარალად ამის,
ეზარება კომკავშირი;
არ სწამს: მუშის დიქტატურა,
ადგილკომი, პროფკავშირი.
რომ შეხედო სპეცის როლში,
ნერონი გეგონება;
იმისი დაუდეგრობით
იფლანგება ქონება.

მდივანი სვიმონიშვილი

სვიმონიშვილსა, მდივანსა —
ფეხი შეუდგამს ფესვზეა,
საქმეს არაფერს აკეთებს,
მუქთად ღებულობს „პენსიას“
ხან დამლაგებელს აგინებს,
ხან სადღაც მიუხარია,
აქ სამსახური იმისთვის
ჭიანური და თარია.

ადმ. საფინ. განყ-ბა

თეოფილე კეჭაყმაძეს
მიგობრულათ ვეტყვით: — ძია,
შეამოკლე შტატები და
ქალალდების ინსტანცია.

„ყუმბარა“-ს
შემდეგი ნომერი
=გამოვა=
22 დეკემბერს

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ერთი დღით კახეთში

კახეთში პირველად მომიხდა მგზავრობა, ისიც ღამით.

— სანთელს რატომ არ აანთებთ? — ვკითხე კონდუქტორს.

— სანთელს იმიტომ არ ანთებენ, რომ ეშინიათ ყაჩაღებმა არ დაინახონ მატარებელი — იხუმრა ჩემმა თანამგზავრმა.

ვაგონში ბნელოდა. მგზავრები ისე ველაპარაკებოდით ერთმანეთს, თითქოს რადიოს უსმენდით.

ვაგონები გაჭედილი იყო ხალხით. უფრო მონადირე ძაღლებით. როგორც იყო დიდის ვაი - ვაგლახით მივაღწიეთ გურჯაანს. ისიც გათენებისას.

— გურჯაანს გამოფხიზლება დაეტყო —მითხრა თანამგზავრმა, —

— გურჯაანი კი იღვიძებს, მაგრამ სოფლის საბჭოს გამოღვიძებას არაფერი ეშველა. მომრიგებელი კომისია თვითონ გახდა მოსარიგებელი. მოჯამაგირეების კულაკებთან სადავო საქმეები იმდენი დაგროვდა, რომ საბჭოს თავმჯდომარე ლამის არის შიგ დაიხრჩვეს - საკვედურით სთქვა იქაურმა მოჯამაგირემ.

— ალბად შილდას აღმასკომის თავმჯდომარემ თუ გამოიწვია შეჯიბრებაში. ის შრომის ხელშეკრულებაზე თვალებ დახუჭული არტყამს ბეჭედს. მოჯამაგირეთა სადავო საქმეს ხელს არ ჰკიდებს. სადავო და სახლაფორთო თქვენ თვითონ მოაგვარეთ. კულაკს მოჯამაგირის გულისათვის გიჟი ვარ ვაწყენინო. უმუშევარი, რომ დავრჩე, მერე კულაკი ხომ არ გამიკარებს ახლოსო, — ასე ფიქრობს ჩვენი თავმჯდომარეო, — ჩაერია ჩვენს საუბარში შილდელი მოჯამაგირე.

სასამართლოს შენობას გაუსწორდით.

— გაიცანით. ეს გახალვთ ვექილი ალიოშა ჭილაძე.

მაგი მართლაც რომ გამოქექილია — იხუმრა ჩემმა თანამგზავრმა.

— როგორ, კლასიურ ხაზს ხომ არ ამახინჯებს?

— ჰმ. აქაური ვექილები კლასიურ ხაზს ამახინჯებენ კი არა, სახეს დაიძახინჯებენ, ოღონდ ფული დაანახე. თუ ფული გაქვს, ქვეყნის დამქცევი, რომ იყო, მაინ აბრამის ბატკანივით გამოგიყვანებენ. თუ ფული არა გაქვს, მაშინ ისე დადუმდებიან, როგორც ჩვენი რადიო.

— თელავი შორს არის?

— თელავი არ არის შორს, მაგრამ იქაურმა გამომძიებელმა ფოფხაძემ თუ ჩაიგდო ქალალდი ხელში, მის ნახვს ველარ ეღირსები, ისე გადაკარგავს. ამას წინეთ მას პროკურატურამ გადასცა კულაკ ცისკარაშვილის საქმე, მწყემს რომ სჩაგრავდა, აგერ ექვსი თვე გავიდა და საქმეც დაიკარგა და ფოფხაძეც. ბოჭკები და ღვინის საწყობები ყველგან გადასინჯეს, მაგრამ, მაინც ვერ აღმოაჩინეს.

სასოფლო შრომის ინსპექტორი მიმართვას მიმართვაზე უგზავნის პროკურორს, კულაკის დასასჯელად. პროკურორიც პასუხს - პასუხზე იძლევა. ისე, რომ ორი ოთახი გაავსო ცისკარაშვილზე მიწერ - მოწერამ. ასე, რომ ინსპექტორს წელს შეშა აღარ დასჭირდება. დაგროვილ ქალალდებით ზამთარს ოღლად გავა! — თავაზიანად მითხრა უცნობმა ქალმა და ჩურჩხელა მომაწოდა.

— ამხანაგო, ერთი ჩვენი დაწესებულებაც დაათვალიერე — მთხოვა საკრედიტო ამხანაგობის თანამშრომელმა. მას ალბად დიდი კაცი ვეგონე. მეც მძიმეთ უარი უპასუხე და უკან გამოვბრუნდი სადგურისაკენ, არ მინდოდა გურჯაანზე ცუდი შთაბეჭდილება დამრჩენოდა.

— ლოთი მოდის (ასე ეძახიან კახეთის მატარებელს) — გაისმა ხმები. და გამოჩნდა თელავიდან მომავალი მატარებელი.

მგზავრები მზიარულ გუნებაზე იყვნენ. დაიძრა მატარებელი.

— აბე, დალიე, თორემ დღეს დაგილევ! — მომაწოდა ჭიქა უცნობმა.

— მადლობთ ამხანაგო, ღვინოს აბ ვსვამ — უპასუხე. სათვალეები ჯიბეში ჩავიდე, ზეზე წამოვდექი და ძოვემზადე ყოველ შემთხვევისათვის პასუხის გასაცემად.

— რა უფლება გაქვს ფხიზელი რომ მიდიხარ. ვინ მოგცა შენ მაგის ნება? — მისაყვედურა კონდუქტორმა, მეორე ვაგონისაკენ წაბარბაცდა და თან ჩაიღიღინა:

კახეთო ჩემო ლამაზო
შენ მირჩევნიხარ სხვასაო,
თელავში მე რომ დავიწყებ
ჩაის ჭიქებით სმასაო,
ტფილისში ისე ჩავდივარ
არც კი ვტყობილობ გზასაო...

მის ღიღინს მეორე ვაგონის კონდუქტორის ღიღინი შეუერთდა. მელა ანში ჩავედით. ქალის ტირილი მოგვესმა.

— მიშველეთ, ინდაური მომპარეს.

გამოვიკითხეთ. ქურდი დავიჭირეთ. გვინდა ჩავაბაროთ ვინმეს, მაგრამ ვის?

— „ახრანა“ სად არის თუ იცით?

— ის მთვრალია. ახლა გაატარეს დასაძინებლად.

— მომეცი აგერ. მე გაუსწორდები მაგას. წიწილივით გავგლეჯ შუაზე— ჩაერია ლაპარაკში მატარებლის გამყოლთაგანი, რომელიც ძლივსღა დგებოდა ფეხზე, მას ისე უტევდა ღვინო, რომ თვალებში კაცი კამეჩად ეჩვენებოდა. დავთარი აერია. ქურდი მე ვეგონე. მეცა კისერში. სხვები, რომ არ მომშველებოდენ, ამაღებინებდა ხელს კიდეც წვრილ ცოლ - შვილზე. გაგუდული ცივი წყალით ძლივსღა მომაბრუნეს.

როგორც იყო ჩამომიტანა მატარებელმა ტფილისში. შევიდი თუ არა სახლში, ცოლმა მომაყვირა — რა დაგემართა ბოშო, ცუდ ფერზე რომ ხარ?

— არაფერი. გამაცივა გზაში — მიუგე. ცოლი აფთიაქში გაიქცა ქინაქინისათვის, კი ვერ მიხვდა, თუ რისგან მქონდა ფერი დაკარგული.

ივანიკა.

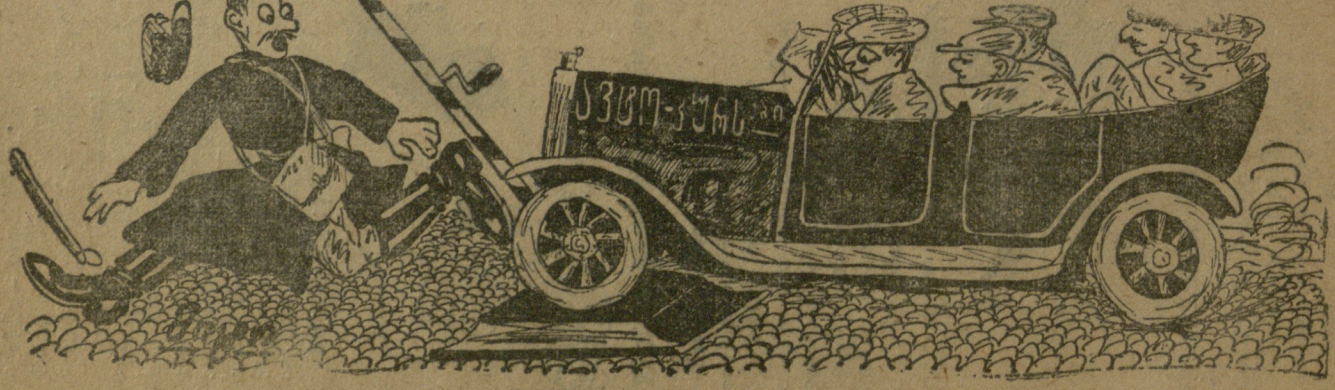

— თავს უშველეთ! ავტო-კურსების ავტო მოდის!

რ ა ს ს უ ლ ი ი უ (((

თავისებური მიდგომა

კლუბდ. — ადგილი არ არის... ფრთხილად!

— უზრდელი! ალბად ყველა თავიხიანები მიჰყავს, და გარეშეს წაყვანა ი არ უნდა.

ბებიას წერილი (ბასილეთი, გურია)

ყოველ წამდაუწუმ მოსაგონარო, ბებიკო კარპეზა.

ბებიაშვილობის გამჩენმა გუნებამ ბებიკ მიმყოფოს შენი თავი. (არ გრცხვენია, ბიჭო, კომსომოლებს, ღმერთის ხსენებაც რომ ქე შემაძულ.?).

სხვა მომილოცავს ბებია, მაი რაცხა „ჩისტკაამ“ რომ იძახოდი — შვიდობით, რომ გადარჩენილხარ. ბიჭო, ჩვენი მეზობელი რომაა — ტიხოე - ძველ ბატონსავით რომ იბდღვირებოდა და ჩვენსკენ გადმოხედვასაც, რომ არ კადრულობდა, — იგი ქე გამუუბრძანებიეთ სამსახურიდან. ახლა ქე აგდია შინ ყურებ ჩამობერტყილი. შენ რომ მწერ: „ბებია, ისეთ გავდიდკაცდი, რომე სულ ანტონობილით დავჭრი იქით-აქეთო“— არ გაიირიო ჯუჯოა, არ გაგაბრიყვოს ეშმაკმა. მაგ სახეთათოში არ ჩაჯდე, ნენა. მაგით სიარულს ფეხით სიარული გერჩიოს. ქე მაინც დანტროვის და დანსხროვის შიში არ გექნება. ანტონობილით და მისთანებით არ მიარია, მარა აგერ ოთხმოც წელიწადს დავაკანკალებ; — ჩემდენი გზაი ვის ექნება გარებული, მარა ქე ვარ კეტივით. კიდევ, თუ ქალი ვარ, 30 წელიწადს ასთე ვიქნები. ან რალაიზა უნდა მოვკტე, ბიჭო, ღმერთი აღარა�ა და საიქიოო. ნუ გეშინია, მეორეხელ აღარ მოვბრუნდე აქანე და არ დაგიწყო კვერების ცხობა, ანდა ბაბუა და მამაშენი აღარ ვნახო იქინე.

ასთე, ჩემო ბებიკო.

აქოური ამბები თუ გეინტერესება, ეს არის, რომ საოდავი სიპიტო ნახუცვარის დედა კურცხალს ყრის თავ ლებიდან — გაზეთში იყო გამოჭიმული თურმე — პენცია რეიზა აქო და მაგის თაობაზე ვინცხა კროკურორი რომ ყოფილა, იგი ჩამევიდა და პენცია მუუხსნეს. მარა, ბოლოს დაფაცურდა ისთევლე, გააკეთა ქახალდი, რომ „მე კეთილი კაცი ვარ—სხვა ხუცესს არ ვგავდიო, კლასში სამღთო სჯულთან ერთად სხვასაც კი ვასწავლიდიო“. მოაწერია ხელი მისგან მირონცხებულებს და ნაზიარეებს და წეიღო მთავრობაში — მარა ამდასცხეს ყველას ნიორი და ისე გამოუშვეს.

აღარც ჩვენი მეზობელი ასალო რომაა (მთავარ კომუნისტათ, რომ მოქონდა თავი), აღარც იგია ძველებურ გუნებაზე. მასაც ქე მოუსპეს 30 მანეთი პენცია და ყოველ ცისმარე დღეს ხელ აპყრობილი იწყეველება: ვინცხამ ჩემს ცოდვაში ჩადგა და ჩემი ძველი ცოდვები და შპიონობა გამომიეოვნა, იგი მიესპო მის დედასო.

სამსონას რომ ვაშლები მოპარეს, იმის შესახებ საბჭოს წევრებმა ოქმი დასწერეს, მარა ჯერ არ წუუკითხავენ. ისთე ელაბედა თავს იკვალს— მე მარტო ბაღჩა-ყანებში ძრომა მიყვარდა და ვაშლის ქურდობა რავა მკადრეთო... მარა ვნახოთ...

იყავი კარგად. გწერს შენი ნახვის მონატრე ბებია. — **როკროკა.**

ქ. დუშეთი

ყველაფერს დასაწყისი და დასასრული აქვს.

დუშეთის საბ. ახ. პედაგოგიური კოლექტივ. მუდამ კონფერენცია აქვს გაკვეთილების განაწილების შესახებ. გაკვეთილები ხელიდან ხელში გადადის. ამ ნიადაგზე გოგორიშვილ. მოინდომა სხდომის „დიპლომატიური“ მოსაზრებით დატოვება.

— ამხანაგო გოგორიშვილო, გიმატებ ერთ გაკვეთილს. მოდი! — დაუძახა გამგემ.

— არ მინდა.

— გიმატებ ორს.

— უარს ვამბობ.

— ჯანი გავარდეს, სამი. ეხლაც არ გინდა?

— აღარ მოვბრუნდები, — ამბობს გოგორიშვილი და თანაც კარებს აჯახუნებს, თითქოს ვერ აღებს.

— ხუთზედაც უარს ამბობ? მაშ წადი სადაც გინდა და იქ იჩივლე.

— სირცხვილია ტირილი ორ გაკვეთილზე, თორემ არ მოვბრუნდებოდი, ბატონო გამგე. — ამბობს გოგორიშვილი და ჯდება თავის ადგილზე.

საზოგადოთ დუშეთი განთქმულია კრებებით და სამუშაო გეგმების შედგენით, რაც შეეხება მუშაობას, ამაზე ვერაფერს მოგახსენებთ სახეიროს.

ვსთქვათ, მიდიხარ ქუჩაში. უსათუოდ შეგეყრება აღმასკომის დარაჯი. გადმოგცემს უწყებას: „**დღეს 6 საათზე მოწვეულია უფასო ინსტრუქტორთა თათბირი**“.

მოაწერ ხელს.

წინ გადაგეღობება სკოლის დარაჯი: „**დღეს 7 საათზე შესდგება პედკოლექტივის სხდომა**“.

გაივლი ცოტას და კიდევ უწყება: „**ოესვის კამპანიის ჩატარების შედეგებზე**“.

— ეჰ, ჯანი გავარდეს, ბარიმ მოვრჩები ამ კრებებს და შემდეგ დავისვენებ. — იფიქრებს კაცი.

მეორე დღეს უწყებით ხელში გეძებს ადგილკომი — „**ნ საათისათვის სავშირის კრებაა**“.

მობრუნდები და გაჩერებენ უწყებას: „**ინდუსტრიალიზაციის სესხის რეალიზაციის შედეგებზე თათბირი**“.

კაცი ბრაზით ჭიპზე გასკდები:— აღმასკომს სესხის გავრცელებისათვის არაფერი გაუკეთებია და შედეგებს საიდან მიიღებდა. ეს დალოცვილი ნეტავი?

გაჯავრებული მობრუნდები უკან და ისევ უწყებას გაწოლიებენ. ერთი სიტყვით სულ კრებები და კრებები, დგება გეგმები.

— რა უყოთ, რომ ეს გეგმები 25 პროც.-ითაც ვერ შესრულდა. ჩვენი კეთილი განზრახვით ხომ გვინდოდა შეგვესრულებია! — ამბობს აღმასკომის თავ-რე.

ტარფინ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რამე-რუმე

დაბა სუფსის

ჯერ მოგახსენებთ სამკითხველოს შესახებ.
(შემდეგ აქედან ვიპოვით შესახვევს).
მისი კარები მუდამ გამოკეტილია
და არე-მარე გამოხვეტილია:
მასში არ არის სკამი და მაგიდა,
(რაც იყო აქ ამდე — გამგისას წავიდა).
ბბა, გაზეთებს ნულარ იკითხავთ
და ნურასოდეს ნუ წაიკითხავთ.
წიგნები რაც იყო,—ისიც გამქრალა.
(საკვირველია — საიდან გამძვრალა!)
ვნახოთ სადგური, თავის „გმირებით"
მუშტი - კრივით და თავში გირებით.
ერთი—მეორეს პატივს რომ სცემენ,
დაუსრულებელ დედის გინებით.

ძირკვაძე.

სტუმართმოყვარე

— ქმარი (ცოლს): — გენაცვალე, ხელსახოცი მომეცეს!
— არ არის საჭირო! ხელსახოცი ახალ-გარეცხილია!

საბავშო სურათი (ფოთის სინამდვილედან)

დილაა.

მივდივარ ლეჟავას ქუჩაზე. ეს ქუჩა სწორი ქუჩაა, მაგრამ აშმორებულია და ჰყარს. ჭაობებში ზაფხულზე მაზუთი ჩაასხეს კოლოების საწინააღმდეგოდ და ბაყაყების თვალების დასაფსებად. ეხლა ქვების ჩაყრაზე და ამოშრობაზე არავინ ფიქრობს. ე.ი. მივდივარ ნელად და, აი, უბედურებას წავაწყდი. აპიპილებული გლეხი ღვლეფოში მუხლებამდე ჩამდგარიყო და ვაშლები ამოქონდა.

— რა მოგვივიდა ბიძია?—შევეკითხე და პირზე ღიმილი ამითამაშდა.

— რა მომივიდა და, აგერ ავტონობილს რომ მიახრიგინებს ვინცხაა ი ცხვირმოუხო ელი ბალანეი, ჩემს ურემს ანტონობილი მუშტარივით მოაყენა. შეკუნტრუშდა ხარები და ურემი ჩამოკოტრიალდა ამ ღვლეფოში.

— ჰო, ჰო! ვიცი, ვიცი, ის ნეპრანის შვილია.

გამიკვირდა, 12 წლის ბავშვს როგორ ანდობს ქალაქის აღმასკომი ავტომობილს. მაგრამ მამა მისი შოფერია და შეეფერება.

ამას წინეთ დაწოლილ ძროხაზე გადაიყვანა ავტონობილი.

ბაზარში ცენტრ. კლუბის წინ ძროხა ბალახს სძოვდა, ძროხასთან თხაც აცანცალებდა წვერს. იქვე ღორიც კრუსუნებდა.

ეს ყოველიფერი დავინახე, მაგრამ ყურადღება არ მიმიქცევია, და მწვანე ბაზარში ამოვყავი თავი.

აგერ ყაბალახმოშვლეპილ მეურმეს დაუჭერია ორი ბავში და ეუბნება:

— თქვენ წუწკებო, ამას გასწავლიან სკოლაში?...

— რას დამდგარხარ ბიძია აქ. — მომაძახა მეზობლის ბიჭმა, — წამო კინოში, დღეს მოწაფეებისათვის სურათი მიდის.

— რა სურათებია, ბიძია?

— „ნამდვილი ჯენტლემენი" — ამაყად მიპასუხა მან და თავი მაღლა ასწია.

შევედი დარბაზში. დაიწყო „საბავშო კინო" (ფოთის განს. განყ. აზრით) და, ჰა, კოცნის მომენტები და ქალის გაშიშვლება. დაიწყეს მოწაფეებმა „ჰეი-ჰეი"-ს ყვირილი და კოცნის დროს წრიპინი, მთელ დარბაზს აყრუებდენ. ცხვირსახოცი ჩავიკვეხე ყურებში და ისე უყურებდი ამ სურათს.

ყ

ბაველლა.

გოსლავის სკოლაში

გამგეს სკოლა გაუხდია
საქათმეთ და ბუდეთ.
ამბობს:—ქათმის კვერცხებიანი
წიწილები „ბუდეტ".

პუშკინის ქ., 17

აქ, დუქან ნომერ სამშია
ბევრი რამე ხდებაო;
ნოქარ **კობახიძის** მუშტი
ბევრ მუშტარსა ხვდებაო.
თუმცა დუქანს აწერია:
„ზდრავოოხრანენიავო",
მაგრამ აქ ნაყიდ საქონლით,
ბევრს კუჭი ასტკენიაო.
მყრალი კვერცხი რამდენიც გსურს,
გინდ სხვა საქონელიაო, —
მაგრამ სიტყვის შებრუნება
იცოდეთ, აქ ძნელიაო.
მაგალითი თუ გსურთ, აჰა,
მოწმე მზადა ვარ აქ მეო.
ოცდა ორ ოქტომბერსა ქნა
ინან ასეთი საქმეო.
საჭიროა ამ საქმისა
სწრაფი გამოძიებაო,
რათა ამ თავხედ „მკლავაძეს"
ავუტეხოთ ციებაო.

ტარზან.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

სადგ. თბილისი

— რაო? მიშა ობოლაძეო! მიშა ობოლაძეს ვერავინ გასცინებს. მე ვარ სპეცი ობერ - კონდუქტორი. რაო? თოფურიაო?... მერე რაა, თუ ის ოთხ დღეს დამყავდა მატარებელში ისე, რომ ტაბელში არ მყავდა გატარებული?!

ეს არაფერია. ჩემს გულში ხომ იყო გატარებული?

რაო? ავჭალაში რათ დააბრუნეო. ეს იმიტომ, რომ მარშრუტში არ მყავდა გატარებული და ისე მთელი კვირას ხომ არ ვატარებდი! რაო? გორში მატარებელმა კაცი გადაჭრაო?... მერე მე რა? მე ხომ არ გადამიჭრია... ეს არაფერია, მე თუ შემთხვევის ადგილზე არ გამოვცხადდი. მატარებელს წასვლის სიგნალი მივეცი და არ გავაჩერე. ეს იმიტომ, რომ სოციალისტური შეჯიბრებას ვატარებთ და ერთი წუთით მატარებლის გაჩერება, წარმოებას აფერხებს.

'კვდარი ხუთ სადგურზე ჩავატარეო?... ჩა, რა მექნა გზაში ვისთვის დამეტიებია? ზოგიერთ კონდუქტორებ[illegible] [illegible] [illegible] ყავთ ხალხი და იმას ბილეთი მაინც ქონდა, შე კაცო. ბილეთი[illegible] რომ არ ჰქონოდა, კვდარი იყო. ცი ცხალი ხომ არ იყო, რომ დანარჩ[illegible] სადგურები ფეხით გამოევლო.

მხატვ—კორი.

ბედნიერი მამა

— რა კარგი შვილი მყოლია! გაზეთებში სწე[illegible]: სიმულიანტია, ბიუროკრატი და პროტექტორიო!

ქიათურა

საუბარის საგანია
თაბაგარი სერგო.
ჩვენ ურჩევდით—ცუდი რამე
ხალხში არ დაერგო.
შვიდ ნოემბერს წარმოდგენის
დადგმა განვიზრახეთ;
მოვემზადეთ, როგორც იქნა...
მაგრამ ერთი ნახეთ!
მოვრთეთ ეზო, რალას ნახავს
მის უკეთესს თვალი...
ჩვენი სერგო გამოცხადდა
გალეშილი, მთვრალი.
დაიჩემა: — მე არ ჩავშლი
წარმოდგენას, არა.
დროა უკვე, რომ დავიწყოთ,
ნუ დამცინით, კმარა.
წარმოდგენა გაიმართა,
და ავსწიეთ ფარდა.
ყველას სახე გაუბრწყინდა,
ყველას გაეხარდა.
წარმოდგენა კარგად მიდის,
უხარიათ ჩვენებს...
ვნახოთ სერგო, რომ გამოვა
როგორ დაგვამშვენებს.
აჰა, სერგოც გამოვიდა...
ბარბაცობდა, სთვლემდა,
კისერზე თავს ვერ იჭერდა,
ჭძიმე გახდა, სძლევდა.
რას ამბობდა, არ ისმოდა,
მოემატა წნევა,
„ჩქარა ფარდა ჩამოუშვათ,
თორემ წაიქცევა!
დაიძახა რეჟისორმა,
ხალხი ადგა, წამოვიდა
ყველა სერგოს გარდა.
ეს კიდევ რა იმ სირცხვილთან,
რომ ვიგემეთ ჩვენა:
მიტინგს მთვრალი მიესალმა,
ჩაუვარდა ენა.

„რინელის ძმა“.

ცოტა რამ

ქოში ნალებით დავსჭედე,
წელში გავირჭვე კალამი,
მოუსვი დიდუბისაკენ,
აფთიაქს მივეც სალამი.
იქ საკინკლაო ბევრია,
მოკინკლავენიც ყვანანო;
ახ, ნეტავ ვიყო მე გამგე
სულ ყველას თავი ვანანო.
პირი ვიბრუნე უკანვე.
ცოტა წამოველ წყრომითა;
ვსთქვი — ტრამვაიში ჩავჯდებ
ფეხით ვერ ავალ შორითა.
ნადარეიშვილთან ჩამოვხტი
აფთიაქისა გამგეა,
(კობალაძესგან ვისმინე,
[illegible] აფთიაქი ვ[illegible]დეა).
შუბლგატეხილი შემომხვდა,
სისხლი სდიოდა ღვარადა;
ემუქრებოდა მგალობელს
ყველას ამოგწყვეტ გვარათა.
გავიკითხ-გამოვიკითხე
ერთ უეცად არ დამჯდომია,
თურმე იმ პირშავ მგალობელს
ძისი გალახვა ნდომია.

მახვილი

შეხურება

მარანი (სენაკის მაზრა)

კაცი აღარ ვყოფილვარ,
თუ მაგრად არ შეგჯორე.
თავმჯდომარევ, სალამი,
ამხანაგო თედორე.
საქმეს ველარა შველის,
შენი ენა მჭევრობა.
გარედ დარღვეულია,
ეს ოთხწლედის შენობა.
სკოლის კომისიები
მარტო რალას გახდება,
ალმასკომი აქ გლეხებს
თუ არ გამოადგება!
დაპირება, ხომ იცი,
საქმეს შველის აღარა,
სკოლა კი არ შენდება,
გაგვერია ქაღარა.
სოლომონიც ხელს გვიშლი[illegible]
(ძიძიგური გვარათა)
და სასკოლო ეზოს წინ
მან შენობა გამართა.
ამით სკოლის ოთახებს
წაერთმევა სინათლე,
სწავლაც კი დაბრკოლდება,
რომ სთქვას კაცმა სიმართლე.
საზოგადო საქმისთვის
არც სწუხს, არცა სცხვენია;
ავიწყდება ალბად, რომ
პროფკავშირის წევრია.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცნობათა მიღება

ტყისპირელს (სოფ. ჯვარი-ეწერი, კარცხის თემი, ქუთ. ოლქი). — თუ ტყისმცველი—

> **ალექსანდრე ტყეს „პატრონობს“,**
> **ჩვენ კი დავრჩით ხახა-მშრალი.**
> **სახლისაკენ ეზიდება**
> **მოაშორე მას თუ თვალი,** —

მართლაც ასე იქ- საჭიროა მასაც დაუყენოთ დარაჯი, რომელიც ტყეს დაიცავს ალექსანდრესაგან. სხვა გზა და საშუალება არ არის.

ხოლო, რაც შეეხება იმას, რომ:

> **კუპატაძეს ვაგრძნობინოთ,**
> **რომ ის არის მეტიჩარა,**
> **და ორივეს პანღური ვკრათ,**
> **მოვიშოროთ ბარემ ჩქარა,** —

მარტო ჩვენ ვე[illegible]ს გავხდებით, თუ ადგილობრივი ხელისუფლება არ დაგვეხმარა.

ქიასიკ ბაღდოს (იქვე): — ახლოს რომ იყოთ, თქვენს კეტს მიმართულებას თქვენივე თავისკენ ვუზამდით ამ ლექსის დაწერისათვის:

> **დავახვიოთ თავბრუ, რეტი,**
> **თავში დავსცხოთ, თავში, კეტი**

კიდევ კარგი, რომ წერილის ბოლოში ბოდიშს იხდით: — **„ბოდიშს ვიხდი, რომ ასე უშნოდ ვსწერამ, მაგრამ იმედი მაქვს მაინც დაბეჭდავთ“.**

ისემც ჩან-კაი-შის გაუმართლდეს თავისი იმედები, როგორც თქვენ გაგიმართლდათ ამ შემთხვევაში.

„ფეხადგმულს“: — ფსევდონიმისდა მიხედვით, თქვენ ბავში გვეგონეთ, წერილიც ამას ადასტურებს, მაგრამ ვინაობას გვაცნობებთ და გვწერთ, რომ თქვენ სოფ...—ის მასწავლებელი ყოფილხართ.

ჩვენ დავაპირეთ თქვენი თხოვნის შესრულება, რომ —თუ არ დაიბეჭდებოდა, უკანვე გამოგვეგზავნა, მაგრამ რად გინდათ! დარწმუნებული ვართ, რომ ახლა თვითონ თქვენ ვერ ამოიკითხავთ თქვენს ნაწერს.

კონკროზელას (ტფილისი, საქონლის სადგური): —ეხლაც რომ გაგვეგრძელებინათ მამის დარიგება სხვის საქმეში არ ჩარევის შესახებ, უმჯობესი იქნებოდა. რა ჩვენი საქმეა, თუ:

> **ბაგრატასა და ზინას შორის შავმა კატამ გაირბინა;**
> **ამ შემთხვევაში ელენემ შუამავლის როლი ითამაშა...**

თუ—ვერ სძლებენ: **ბაგრატი უზინაოთ, ელენე უირაკლოთ, შალიკაშვილი უიმათოთ.**

არც ის არის თქვენი საქმე, თუ ბაგრატა და ზინა ერთ სკამზე სხედან. ორი კაცი თუ ერთ სკამზე ზის, ეს არაფერია; ცუდია, როცა ერთი კაცი ზის ორ სკამზე. აბა რა ჰქნან, თუ სკამის ნაკლებობა გაქვთ?

ერთი სიტყვით, უფრო სერიოზული რამე მოგვაწოდეთ.

ბასტონს (ზუგდიდი): —გარდა იმისა, რომ თქვენი წერილი გადამეორებაა ბევრჯერ მოთავსებულ მასალისა, დაწერილია ქაღალდის ორივე გვერდზე (ეს სხვათა შორის).

ბერეწმინდელს (მარელისი, ავეჯეულ. ფაბრიკა).— თქვენი სტვირზე ღიღინი კიდეც ესიამოვნება სუხიაშვილს, რომელსაც კირილემ მიუტანა:

> **შემწვარი ინდაური,**
> **ერთი ფუთა ხაჭაპური**
> **და ზედ დასაყოლებლად**
> **ტკბილი ღვინო ქაშანური.**

ასეთ სუფრას თუ თქვენ სტვირს დაუმატებთ, ამას რა სჯობია.

> **და სთხოვა მას — მომეცით**
> **სამსახური რამე ერთი.**
> **ვარით აღარ გამისტუმრო,**
> **თუ გწამს ქრისტე, მამა ღმერთი.**

თქვენ გგონიათ— სამსახური კირილეს იმიტომ მისცა სუხიაშვილმა, რომ მას ქრისტე და ღმერთი სწამს? არა, ღვთის-მორწმუნეობას ვერ დასწამებთ მას. ალბად, ხაჭაპური და ინდაური უფრო სწამს სუხიაშვილს, [illegible] ღმერთი.

კ. ზეგნელს (ბათომი):— გაურკვეველია, თუ ვის ეხება თქვენი წერილი: „სამი წმენდა“. ამიტომ ისიც ჩვენს წმენდაში მოჰყვა.

ხლისტს (მექვენა, ქუთ. ოლქი):— „ეპ[illegible]“-ს შესახებ სწერთ, რომ:

> **ერთ ღამეს რომ შევიხედე,**
> **გადვირიე ლამის,**
> **რომ ნაცნობებს ფართალს აძლევს**
> **ჩვენი გამგე ღამით.**

ალბად, ეს არის მიზეზი, რომ გლეხობა „ეპო“-ში ფართალს ვერ შოულობს.

მზვერავს (მოწამეთის კირის ქარხანა, ქუთაისის ოლქი).— თქვენი ქარხნის „ავკარგში“, კარგი ვერაფერი ვნახეთ, ავი კი ბევრი; ასე, რომ წერილს სათაურად უფრო შეეფერებოდა „ჩვენი ქარხნის სიავე“. ალბად, ქარხნის გამგეს, როგორც ქარხნის ყოფილ მეპატრონეს, თავი ეხლაც ქარხნის პატრონად წარმოუდგენია. ჩვენც გეთანხმებით, რომ — საჭიროა ქუთაისის აღმასკომმა შეაგნებინოს ბატონ გამგეს, რომ ჩვენში დიდი ხანია არსებობს საბჭოთა ხელისუფლება.

ოშტი-ალას (ბოსლევი): —თქვენი წერილი ასე იწყება (ალბად თქვენც გახსოვთ): **„იმ დროს, როცა საბჭოთა ხელისუფლება დგას თავის სადარაჯოზე და აშენებს წითელ სოციალიზმს“.** ნეტავ სხვა კიდევ რა ფერის არის სოციალიზმი?

გურულს (ამაღლება, გურია): —თქვენ გვატყობინებთ, რომ მირიან, ზაქრო, აკაკი და პროკოფი.

> **იკრიბებიან ჩუმად და...**
> **ხურდება ნარდის თამაში,**
> **და ათენებენ მთელ ღამეს**
> **ისინი მხოლოდ ამაში.**

რომ ეს ასეა, გვწერთ, ამას დამიდასტურებს [illegible] მასკომის თავმჯდომარეო.

და, მართლაც, წერილის ბოლოში წითელი მელნით ასე სწერია: **„რომ ეს ნამდვილია, ვამოწმებ ამაღლების თემსაბჭოს პრეზიდიუმის თავმჯდომარე: მ. ჯიბუტი.** (დასმულია ბეჭედიც).

ჩვენ გვიკვირს—თუ თავმჯდომარემ ყველაფერი ეს კარგად იცის, რატომ ზომებს არ ღებულობს? აღმასკომის მოვალეობას შეადგენს არა მარტო „სინამდვილის შემოწმება, რედაქციაში გასაგზავნათ, არამედ სინამდვილეში არსებულ დეფექტების გამოსწორება.

გაბრაწულს:— მივიღეთ თქვენი **„ძმის წერილი“,** რომელშიაც მხოლოდ ერთ ალაგას არის გამართული რითმა:

> **მამაშენსა ენატრები,**
> **შემოეხა „ბილით“...**
> **მკბენარები დაესია**
> **უთვალავი — მილიონ.**

თქვენ ამ ამბავს აუღელდებიხართ და დაგიწერიათ ეს „ლექსი“, რომელშიაც არის:

> **ილიუზია მეტად ლამაზი**
> **და ბოეტობა ხათუთი, ნაზი.**

—:—

> **მე პოეტი ვარ.. სულმა პოეტის**
> **ვერ აიტანა ამბავი ესე.**
> **თითქოს მკბენარი მკბენს მამაჩემის**
> **გულზე მიკბინა რაღაცამ ისე.**

გირჩევთ აბანოში წახვიდეთ და ტანი მექისეს დააბანინოთ.

გ. გაჩაღდას (სართიჭალა): — სხვისი ბიოგრაფია რომ დაგეწერათ ამნაირადვე, სიამოვნებით დავბეჭდავთ. ნუთუ მ[illegible] თავისთავზე უფრო საინტერესო (და სატარტაროზო) ვერაფერი ნახეთ, რომ ავტობიოგრაფიას სწერთ?!.

რადიო სოფლად

ბევრს სოფელშია მოწყობილი რადიო, მაგრამ ზოგიერთი მათგანი ხეირიანად არ მუშაობს.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

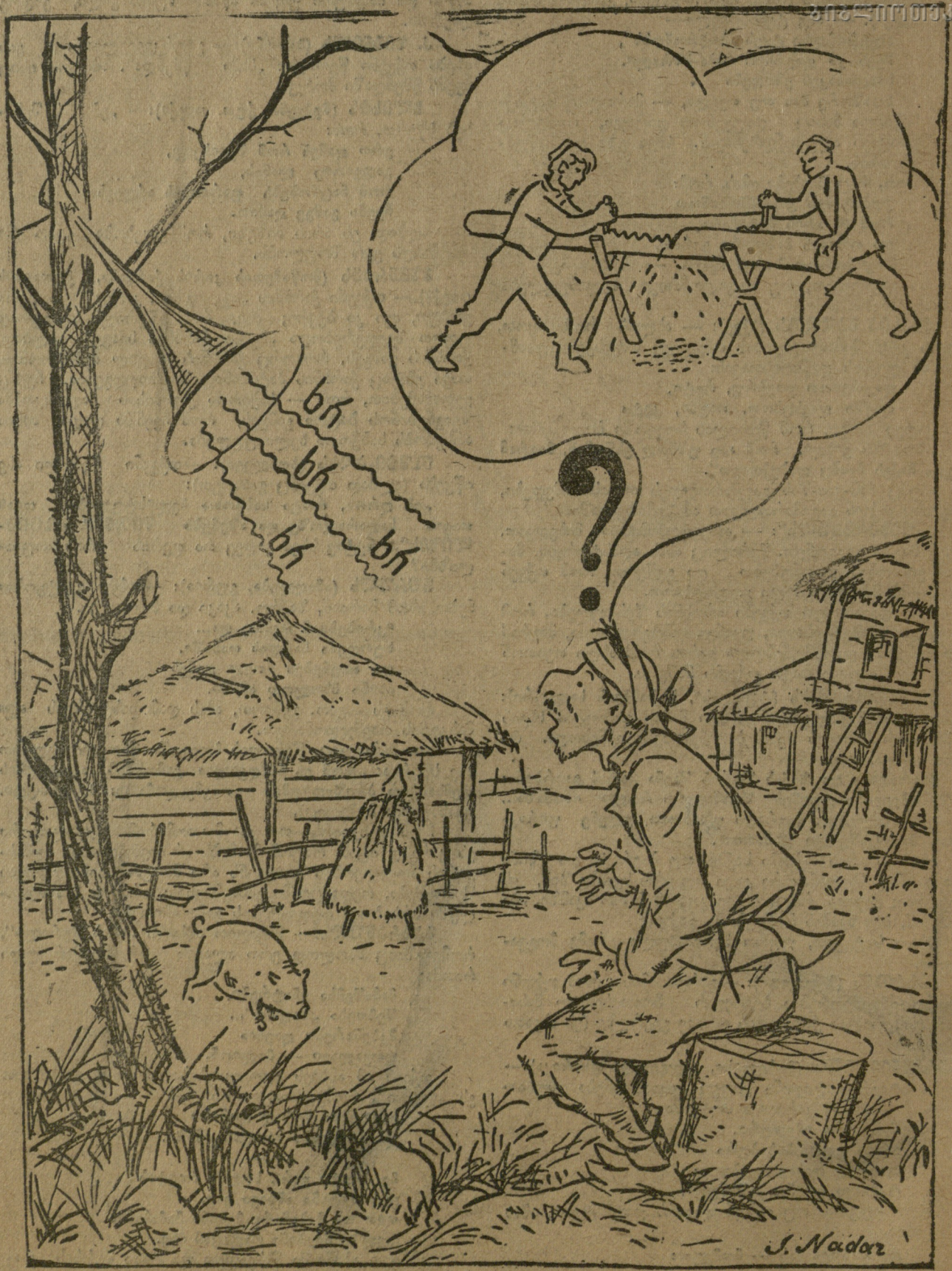

— თუ შეშის ხერხვის მეტს არაფერს მოგვასმენინებს, რად მინდა?? ყურები გამოყრუებული მაქვს სახლში ხერხვისაგან.

რედაქ.: სარ. კოლეგია. გაზ. „მუშა“-ს გამოცემა. პოლიგრაფტრესტის მე-5 სტ. მთავლ. № 1809.